

Arrest

nr. 147 880 van 16 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zambiaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. SAROLEA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Zambiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Ndola, Zambia, op 2 februari 1987. U ging naar de lagere school te 'Lambushi primary' en 'Kaele'. Rond de leeftijd van 9 à 10 jaar, werd u door uw moeder en andere vrouwen traditioneel opgeleid, en voorbereid op uw toekomstige rol als echtgenote. Hierbij werd u ook aangeleerd hoe u later seks zou moeten hebben met uw man, en u werd zich bij dit alles voor het eerst gewaar van uw gevoelens voor vrouwen. U ging naar de secundaire school 'Luwuto secondary school'. U beëindigde de laatste graad in het jaar 2007, maar u buisde voor twee vakken. Eveneens in het jaar 2007 had u een eerste lesbische relatie met een zekere (M.), een relatie die een drie à vier-tal maanden duurde. In het jaar 2011 verhuisde u naar Choma, in de zuidelijke provincie, waar uw zus woonde, om daar de vakken opnieuw te doen, waarvoor u gebuisd was in de twaalfde graad. U keerde naar Ndola terug in januari 2012, en vertelde uw moeder dat u nooit met een

man zou trouwen, omdat u enkel in vrouwen geïnteresseerd bent. U ging te Ndola in de winkel 'Pick & Pay' werken als kassabediende, waar u (N.C.) ontmoette. U besloot in te trekken bij (N.), die te Kabushi woonde. U ging een lesbische relatie aan met (N.) in februari 2012, en jullie kusten elkaar in een nachtclub. Nadat een zekere (J.) – die u vaak lastig viel daar hij geïnteresseerd was in u – u opnieuw lastig viel, zei u hem dat u zich niet in mannen interesseerde, en u niet met mannen wilt uitgaan. Wanneer u samen met (N.) op straat liep, werden jullie bekogeld met stenen, omwille van jullie lesbische relatie. (J.) gaf u aan bij de politie, aan wie hij zei dat u lesbisch bent. De politie kwam u zoeken in uw ouderlijk huis, en uw moeder vertelde hen waar u woonde. Nadien kwam de politie u zoeken in uw woonplaats te Kabushi, maar u was niet thuis op dat moment. Wanneer u dit achteraf vernam, ging u samen met uw partner (N.), naar (Me.) – een vriendin van u – bij wie jullie twee dagen verbleven. Nadien vertrok (N.) en liet ze u achter. U ging schuilen bij de echtgenote van uw overleden broer, een zakenvrouw die te Lyansha woonde. U reisde samen met haar per bus naar Tanzania – daar ze er inkopen diende te doen – waar u verbleef tussen 12e en 15e december 2012. Nadien keerden jullie samen terug naar Lyansha. In de maand februari 2013, ging u naar Lusaka, en huurde u er een kamer. Te Lusaka contacteerde u uw neef (Ju.), die samen met zijn moeder te België woont. U vertelde dat u graag op bezoek wou komen naar België om samen kerstmis te vieren, en hij stuurde u een uitnodigingsbrief. U vroeg een visum aan om naar België te komen, hetgeen u verkreeg. Op 20 december 2013 verliet u kort na middernacht Zambia via de luchthaven te Lusaka, en u kwam dezelfde dag te België aan. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 6 februari 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Immers, uw verklaringen wat betreft de door u voorgehouden lesbische geaardheid, en de door u geopperde lesbische relaties met (N.C.), en met (M.), worden absoluut niet geloofwaardig bevonden.

Gevraagd wanneer uw relatie met (N.) begon, antwoordde u dat deze begon in de maand **januari van het jaar 2012** (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd werd hoelang jullie elkaar reeds kenden, antwoordde u – uw verklaringen wijzigend – dat jullie elkaar ontmoetten in januari, en jullie pas een relatie begonnen in de maand **februari van het jaar 2012** (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde voorts **dat (N.) u verliet in de maand december van het jaar 2012, ze vertrok, en u niet weet waarheen ze ging** (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd of zij u dan niets zei, antwoordde u dat, **als u haar iets zou vragen, ze u zei dat u teveel vragen stelde, dat ze dan vertrok, ze u enkel zei dat ze wegging, en u niet weet waarheen ze ging**. Gevraagd wanneer in de maand december 2012 (N.) u verliet, antwoordde u enkel dat het december was, en ze u in die maand verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd naar de precieze datum, wist u enkel aan te geven dat het in het **midden van de maand december** was. Hierop verder ingegaan, verklaarde u dan weer dat ze vertrok in de **eerste week van december**. U **opnieuw gevraagd of u (N.) niet vroeg waarom zij vertrok, antwoordde u, uw vorige verklaringen – namelijk dat ze u niets zei en u niet wist waarheen ze ging – wijzigend, dat u het haar vroeg, en ze u zei dat ze zou terugkeren naar Engeland, waar haar moeder woont**. Wanneer u, aan het einde van het gehoor op het CGVS, gevraagd werd **of u (N.) niet vroeg of u met haar kon meegaan, wanneer ze u verliet, antwoordde u dat Naomi dat niet wou, en ze u zei dat ze zou terugkeren**, hetgeen u goed vond (zie gehoorverslag CGVS, p. 38). Gevraagd of u dan niet wou weten hoe lang ze weg zou zijn, antwoordde u **dat (N.) u zei dat ze niet lang zou weg zijn, u er niet mee moest inzitten, en ze zeker zou terugkeren**. Uw wijzigende en tegenstrijdige verklaringen – **namelijk dat (N.) u niets zei bij haar vertrek en dat u niet wist waarheen ze ging, dan weer dat ze u zei dat ze terugkeerde naar Engeland, dan weer dat ze u zei dat ze niet lang zou weg zijn – omtrent het einde van uw relatie met (N.), doen reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielaanvraag, en meer bepaald aan de geloofwaardigheid van uw verklaring betreffende de door u geopperde lesbische relatie met (N.C.)**. Gevraagd of u een poging ondernam om te weten te komen wat er met (N.) gebeurde, nadat u niets meer van haar vernam sinds haar vertrek in december 2012, **verklaarde u dat u het poogde te vragen aan haar nicht- (P.) – te Ndola, en u deze vroeg naar (N.) haar [telefoon]nummer, maar deze dat nummer ook niet had** (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Wanneer, naar het einde van het gehoor op het CGVS, gevraagd werd of (N.) familieleden had in Zambia, verklaarde u dat ze enkel twee alleenstaande tantes had, waarvan u niet wist aan te geven of deze kinderen hadden, alsook grootouders (zie gehoorverslag CGVS, p. 33 en 34). **Gevraagd of (N.) broers of zussen, dan wel neven of nichten had, antwoordde u ontkennend** (zie gehoorverslag CGVS, p. 34). **U nogmaals gevraagd of (N.) neven of nichten had, antwoordde u dat ze er wel heeft, maar u deze niet kent**. U voegde er gissend aan toe dat ze deze misschien heeft via haar grootouders, maar dat de twee tantes

van (N.) die u kende, geen kinderen hadden. Ter bevestiging gevraagd of u dan nooit een nicht of een neef van (N.) kende, antwoordde u bevestigend. U gewezen op uw verklaring dat u aan (P.), de nicht van Naomi, vroeg naar het telefoonnummer van (N.), antwoordde u – geenszins overtuigend – dat u dat wel zei, maar dat u bedoelde dat (P.) een familievriend is, en u dat ook niet noemt. **Deze verklaring weet niet te overtuigen, en verklaart - gezien u familievrienden ook 'nicht', dan wel 'neef', noemt – evenmin waarom u (P.) dan niet als nicht noemde, wanneer u gevraagd werd of (N.) neven of nichten had.** Gevraagd of u, afgezien van (N.), nog andere lesbische partners heeft gehad in uw leven, verklaarde u dat u een relatie had met een zekere (M.), wanneer u nog schoolliep (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd hoe oud u dan was, antwoordde u 20 jaar. Gevraagd of (M.) alleen woonde, dan wel of ze bij familie woonde, antwoordde u **dat ze alleen woonde.** Op een later moment tijdens het gehoor op het CGVS deze zelfde vraag opnieuw gesteld, verklaarde u dan weer dat (M.) **bij haar zus woonde** (zie gehoorverslag CGVS, p. 31). U verklaarde voorts dat, nadat de politie naar uw huis kwam, u samen met (N.) ging schuilen bij uw vriendin (Me.) (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). **Wanneer u later tijdens het gehoor op het CGVS nogmaals gevraagd werd hoe dat meisje heette, bij wie u en (N.) onderdak kregen, antwoordde u evenwel dat dat (M.) was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 20-21). **U erop gewezen dat (M.), volgens uw eerdere verklaringen, het meisje betrof waarmee u een lesbische relatie had, antwoordde u simpelweg bevestigend.** Gevraagd of zij het dan was die u onderdak gaf, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat dat (Me.) was. **Gevraagd waarom u dan plots zei dat (M.) – waarvan u eerst verklaarde dat het uw eerste lesbische partner was – jullie onderdak gaf, antwoordde u (allerminst een verklaring biedend voor deze wel erg vreemde verklaring) het ook niet te weten.** Opnieuw dient gewezen op de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen. Dat u zich zou vergissen tussen de vriendin die u en uw partner (N.) onderdak gaf, en het meisje waarmee u een vijftal jaren voorheen een eerste lesbische relatie zou hebben gehad, weet geenszins te overtuigen, en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, en meer bepaald aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde lesbische relaties. U verklaarde dat u problemen kende met de politie in Zambia, die u zocht omwille van uw lesbische geaardheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). **Gevraagd naar alle problemen die u kende in Zambia, en gevraagd om uw hele verhaal te vertellen, vanaf het moment dat uw problemen begonnen, tot op het moment dat u Zambia verliet, gaf u aan lesbisch te zijn, en daardoor problemen te hebben gehad met de politie, die u zocht omwille van uw geaardheid** (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U gevraagd hoe de politie erachter kwam dat u lesbisch bent, verklaarde u dat er een man – een zekere (J.) – in u geïnteresseerd was, maar u hem niet wou, deze u vaak lastig viel, en u hem zei dat u niet in mannen geïnteresseerd bent, en niet met mannen uitgaat, waarna deze u bij de politie aangaf (zie gehoorverslag CGVS, p. 16 en 20). **Gevraagd wanneer hij u bij de politie aangaf, antwoordde u eerst, nogal opmerkelijk gezien dit de aanvang vormde van de problemen die de oorzaak vormden voor uw vlucht uit Zambia, het niet precies te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u weet in welke maand het was, antwoordde u **oktober of november.** **Gevraagd of er naast (J.), nog anderen waren die van uw lesbische geaardheid afwisten, antwoordde u eerst ontkennend** (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). **U ter bevestiging deze vraag nogmaals gesteld, antwoordde u dat ook de persoon die u onderdak gaf, het wist.** Na de pauze tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd sinds wanneer uw familieleden – zussen, broers, en moeder – weten dat u lesbisch bent, verklaarde u plots – **tegenstrijdig aan uw eerdere, hierboven reeds vermelde verklaringen – dat u het zelf aan uw moeder vertelde, wanneer u uit Choma terugkeerde naar Ndola, en dat ook de voornaamste reden was waarom u het ouderlijk huis verliet** [waarna u ging samenwonen met (N.)]. **Gevraagd of u, naast problemen met de politie, ook met anderen problemen had, gelijk met wie, antwoordde u ontkennend** (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U gewezen op de vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde dat de burens jullie achtervolgden, en aan iedereen die het wou weten, rapporteerden dat jullie lesbisch waren (zie 'Vragenlijst CGVS', vraag 5), antwoordde u – uw vorige verklaringen simpelweg bijstellend – bevestigend. U erop gewezen dat u net verklaarde dat u met niemand, afgezien van de politie, problemen had, antwoordde u – simpelweg en zonder meer – 'nee'. Gevraagd wat er dan gebeurde met die burens, verklaarde u dat, wanneer u uw vriendin escorteerde, er kerels waren die jullie met stenen bekogelden, naar jullie riepen, zeiden dat jullie slechte zaken deden, en dit alles deden omwille van jullie lesbische relatie. Gevraagd hoe die kerels van jullie relatie afwisten, antwoordde u dat ze het wisten, het nieuws zich verspreidde, en het waarschijnlijk (J.) – de persoon die de politie vertelde dat u lesbische bent – was. **Gevraagd waarom u daarover niets vertelde, wanneer u gevraagd werd naar uw problemen, en naar de personen die van uw relatie met (N.) afwisten, antwoordde u, opnieuw geenszins overtuigend en geenszins een verklaring biedend, het ook niet te weten.** Gevraagd wanneer dat gebeurde, dat jullie met stenen werden bekogeld, antwoordde u, de vraag enigszins ontwijkend, dat dat gebeurde wanneer u eens uw moeder ging bezoeken. Gevraagd in welke maand dat was, antwoordde u eerst maart, en dan april. Ter

bevestiging gevraagd of u meent dat het (J.) was die het [namelijk dat u lesbisch bent] zei aan de kerels die met stenen smeten, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U herinnerd aan uw verklaring dat (J.) u in de maand oktober of november aangaf bij de politie, nadat u hem zei dat u niet in mannen geïnteresseerd was, antwoordde u, geenszins overtuigend, **dat het lang geleden is en dat u de maanden kunt vergeten. Dat u, uit vergetelheid, tegenstrijdige verklaring aflegt betreffende kernelementen van het door u geopperde asielrelaas, wordt evenwel niet geloofwaardig bevonden. Voorts kan ook opgemerkt worden dat, indien u zich hieromtrent waarlijk zou vergissen, het dan toch wel heel erg opmerkelijk is dat u zich zou vergissen tussen de maanden maart-april enerzijds, en oktober-november anderzijds, gezien er toch wel een significant tijdsverschil tussen beide tijdsbepalingen bestaat, en u in maart-april nog maar een twee à drie maanden een koppel geweest zou zijn met (N.), en in oktober-november een negen à tien maanden. Tevens dient opgemerkt dat uw verklaringen, namelijk dat u zelf aan uw moeder vertelde dat u lesbisch was, waarna u uw ouderlijk huis verliet, volkomen tegenstrijdig zijn aan uw eerdere verklaringen hieromtrent. Het dient opgemerkt dat dit geenszins een verwaarloosbaar of onbelangrijk element is in uw verhaal, en het geenszins geloofwaardig is dat u dit 'vergat' te zeggen wanneer u meermaals gevraagd werd wie er allemaal op de hoogte was van uw lesbische geaardheid in Zambia; alsook dat u niet meer zou weten of u samen met (N.), reeds na drie à vier maanden met stenen werd bekogeld, dan wel pas na negen à tien maanden, overtuigt niet, en doet verder afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde lesbische relatie met (N.).** U geconfronteerd met de vaststelling dat u op de DVZ verklaarde dat u in de maanden november en december van het jaar 2012 te Ndola werkte in een winkel (zie 'Verklaring DVZ', punt 12, p. 5, in administratief dossier), antwoordde u – uw verklaringen afgelegd op de DVZ simpelweg wijzigend – ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde dat u zich gewaar werd van uw aantrekking tot vrouwen, nadat u traditionele zaken onderwezen werd, en u op traditionele wijze, samen met een ander meisje – aangeleerd werd hoe u later met uw toekomstige echtgenoot seks zou moeten hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of u toen ook al besepte dat u zich seksueel aangetrokken voelt tot vrouwen, en u uw leven met een vrouw, en niet met een man, wilt doorbrengen, dan wel of u dat pas later besepte, antwoordde u dat dat later was, en u zich dat besepte rond de leeftijd van ongeveer dertien jaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd wat u daar toen allemaal over dacht, en wat u zelf dacht wanneer u besepte enkel tot vrouwen te zijn aangetrokken, antwoordde u – uiterst beknopt – dat u alles normaal vond, en u dacht dat het normaal was. Gevraagd of u het taboe omtrent lesbische relaties in Zambia, besepte, antwoordde u dat het niet wist. Gevraagd wat u dan wel dacht – gezien uw besef seksueel aangetrokken te zijn tot vrouwen, en het gegeven de vaststelling dat u, in Zambia, toch niet veel lesbische koppels zag – antwoordde u dat u niet weet hoe u het moet zeggen, dat u het gewoon normaal vond, en u de wet toen niet kende. U verklaarde dat u, afgezien van uw kennis van de wet, ook niet wist dat het niet aanvaard werd, en u dacht dat het normaal was. Gevraagd wanneer u dan het taboe omtrent lesbisch-zijn, in Zambia, begon te beseffen, verklaarde u dat u het wist in 2011, nadat er een debat gehouden werd op televisie omtrent homoseksualiteit (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). U gevraagd of u uw lesbische relatie met (M.) – wanneer u 20 jaar oud was – geheim hield, antwoordde u dat niemand het wist, en verklaarde u verder dat u toen al wist dat het niet toegelaten was, en bang was. Gesteld dat u dan toch al voor 2011 wist dat lesbische relaties niet toegelaten zijn, antwoordde u 'ja, in 2011'. U bevestigde nadien, hiernaar gevraagd, dat u een relatie had met (M.) in het jaar 2007, en ontkende nadien – tegenstrijdig aan de hierboven aangehaalde verklaringen – dat u toen al wist dat lesbische relaties niet toegelaten zijn. Wanneer u er nadien op gewezen werd dat u net voorheen verklaarde dat u wist dat het niet toegelaten was en u bang was, wanneer u de relatie had met (M.), verklaarde u dan weer – vaagweg, en opnieuw tegenstrijdig – dat 'u toen al nieuws had'. **Dat u, gevraagd naar de gevoelens en gedachten die u ervoer bij het ontluikende bewustzijn van uw lesbische geaardheid, enkel weet te verklaren dat u het allemaal normaal vond, daar u zich niet gewaar was van het wettelijk verbod en maatschappelijk taboe, op relaties van lesbische aard – en u daarnaast meerdere tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de vraag wanneer u zich dan wel van dat verbod en dat taboe gewaar werd, doet ernstige vragen rijzen bij de door u geopperde lesbische geaardheid tout court, afgezien van de vaststelling dat de hierboven reeds vermelde ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw lesbische partners, reeds ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde lesbische geaardheid.** Gevraagd hoe u zich er dan bij voelde, wanneer u zich realiseerde dat lesbische relaties niet toegelaten, noch aanvaard worden in Zambia, antwoordde u – opnieuw uiterst beknopt en geen teken gevend van enige concrete (werkelijk ervaren) gevoel of gedacht omtrent dit alles – dat u ermee geboren bent, en u alles normaal vond (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). In een verdere poging te peilen naar enig teken van doorleefde ervaringen, opnieuw gevraagd hoe u zich erbij voelde wanneer u besepte dat u als lesbische niet aanvaard zou worden in uw maatschappij, en dat u uw lesbische geaardheid niet kan veranderen, antwoordde u – opnieuw uiterst beknopt – 'slecht'.

Gevraagd of het moeilijk was voor u om te aanvaarden dat u lesbisch bent, antwoordde u dat het niet moeilijk was. U nogmaals gewezen op de vijandige samenleving binnen dewelke u leefde, en opnieuw gevraagd of het niet moeilijk was om, voor u zelf, uw eigen geaardheid zomaar te aanvaarden – nogmaals peilend naar verklaringen die blij zouden geven waarlijk beleefde ervaringen, waarbij u zou kunnen aangeven in welke opzichten u het moeilijk had, dan wel niet moeilijk had, welke overwegingen u maakte, welke gevoelens u kende, of gedachten die u had – antwoordde u, opnieuw beknopt en algemeen, dat u zich wel eens slecht kon voelen, maar u bij zichzelf dacht ‘neen, het is normaal’. Gevraagd hoe – nadat u met (N.) ging samenwonen, en jullie samen een relatie hadden – u uw verdere leven zag, en of u meende dat u met (N.) een relatie zou kunnen blijven hebben, en zonder al te veel problemen zou kunnen samenwonen, dan wel of u dat niet dacht, antwoordde u enkel dat het perfect was voor u op die manier, en het goed was (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). U gevraagd of u ooit dacht dat uw gevoelens voor vrouwen zouden overgaan, verklaarde u dat geprobeerd te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Gevraagd hierover te vertellen, verklaarde u dat u dacht dat u misschien kon veranderen, u het omwille van deze reden ook aan (Me.) vertelde, maar u er niet in slaagde te veranderen (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Gevraagd wanneer u aan (Me.) over uw gevoelens voor vrouwen vertelde, antwoordde u het zich evenwel niet meer te herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). U gewezen op de vaststelling dat uw verklaringen – enerzijds dat u het allemaal normaal vond, en het niet moeilijk was voor u om uw lesbische geaardheid te aanvaarden, en anderzijds dat u dacht dat u zou kunnen veranderen, u dit probeerde, maar dat niet lukte – weinig coherent te noemen vallen, verklaarde u dat u, als mens, aanvaardde wie u was, maar dat u nadat u het nieuws in 2011 [betreffende het taboe op homoseksualiteit in Zambia] hoorde, u probeerde te veranderen en u daarom hulp zocht (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). **Het dient echter vastgesteld dat, zoals hierboven reeds vermeld, u ook verklaarde dat u reeds in 2007 wist dat lesbische relaties verboden zijn, en u daarom bang was. Daarenboven dient opgemerkt dat u op geen enkel moment tijdens het gehoor op het CGVS – hoewel de interviewer meermaals poogde hiernaar te peilen – blijkt geeft van concreet ervaren gevoelens of gedachten bij de bewustwording en aanvaarding van de door u geopperde lesbische geaardheid, eventuele gevoelens van twijfel of aarzeling, u enkel uiterst beknopte en algemene verklaringen weet af te leggen hieromtrent, en u steeds verklaarde dat het normaal was, maar u dan wel hulp zou zijn gaan zoeken bij een vriendin van u, aan wie u verteld zou hebben dat u lesbische was, in de hoop dat zij u zou kunnen helpen om te veranderen. Deze verklaringen weten niet te overtuigen.**

Uw onvermogen enige blij van reflectie of twijfel te geven bij de ontdekking van uw lesbische geaardheid, bij de manier waarop u met dit besef omging, en bij het besef in een maatschappij te leven die manifest vijandig staat tegenover de gevoelens die u ervaren zou hebben, getuigt van een dermate onvermogen om uw, door u geopperde, ervaringen te schetsen, kaderen en uit te leggen, dat er ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde lesbische geaardheid. Immers, van iemand die ontdekt lesbisch te zijn – dit in het kader van een maatschappij die manifest vijandig staat tegenover elke vorm van homoseksualiteit – is het allerm minst onredelijk om te verwachten dat deze toch ietwat uitleg zou kunnen geven bij de manier waarop deze dit besef opnam en verwerkte, en eventuele gevoelens van twijfel of aarzeling hierbij zou kunnen plaatsen, die verder gaan dan de vage, beknopte en geenszins aannemelijke verklaringen uwentwege, die erop neerkomen dat u het allemaal normaal vond, en u zich pas gewaar zou zijn geworden van het feit dat er een wettelijk verbod en maatschappelijk taboe rust op homoseksualiteit in Zambia, een 4-tal jaren nadat u een eerste lesbische relatie had. Bij de ontdekking van uw eigen lesbische geaardheid, die manifest afwijkend is van uw directe leefomgeving, kan dan ook verwacht worden dat u hierover vrij en doorleefd kan vertellen (hetgeen in casu helemaal niet het geval is) – gegeven het feit dat een dergelijke ontdekking een grote impact heeft op het leven van de persoon die dit ontdekt, en deze persoon plaatst in de complexe realiteit waarmee lesbische vrouwen, levend in een homofobe maatschappij als de Zambiaanse, geconfronteerd worden bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid. Dat u hiertoe helemaal niet in staat bleek te zijn, ondanks de veelheid aan verschillende vragen in deze richting die u werden gesteld tijdens het gehoor op het CGVS, doet dan ook ernstig en fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde lesbische geaardheid. Uw beknopte en geenszins overtuigende verklaringen zijn voorts tekenend voor het gebrek aan inzicht uwentwege in de complexe realiteit waarin lesbische vrouwen in Zambia zich geplaatst zien, bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid. Uw onvermogen om blij te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – lesbisch zijnde in Zambia – of te getuigen van wat u dacht en wat door u heen ging (concrete negatieve dan wel positieve gevoelens), en uw uiterst beknopte uitleg dat het ‘ok’ was en u het normaal vond, is een danig simpele en allerm minst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een lesbische vrouw, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Zambiaanse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel kan geopperd worden dat

een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van de homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele zinnige (concrete) gedachte, overweging, of gevoel bij het feit dat u lesbisch bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat zij overtuigend is voor wat haar beleving en haar levensweg met betrekking tot haar seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van haar homoseksualiteit, een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen – betreffende het geenszins doorleefde karakter van de door u afgelegde verklaringen omtrent het bewustwordingsproces van uw lesbische geaardheid, en uw wijzigende en incoherente verklaringen – dient vastgesteld dat u de door u geopperde lesbische geaardheid –en relaties, allerm minst aannemelijk heeft weten te maken. Derhalve kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, die hiervan het rechtstreeks gevolg zouden zijn geweest.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. U legde een kopie van het internationaal paspoort waarmee u naar België reisde, alsook van uw Zambiaanse identiteitskaart, neer. Deze documenten worden niet in twijfel getrokken, maar weten geen afbreuk te doen aan de hierboven gemaakte vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Omtrent haar relatie met N., preciseert zij dat zij elkaar ontmoetten in januari 2012 en dat zij in augustus 2012 een relatie begonnen. N. weigerde oorspronkelijk inderdaad haar bestemming te vermelden. Omdat verzoekster lang aandrong, vertelde zij uiteindelijk dat zij naar Engeland ging. Verzoekster nam contact op met een kennis van N. die zij omschreef als 'nicht'. Dit was geen 'nicht' maar een kennis. Verzoekster gebruikte het woord 'nicht' in de zin van een verwante, goede vriendin, "zoals het vak gebruikt is in de Afrikaanse cultuur, zoals de uitdrukking "broer" of "zus"."

Aangaande haar verblijf "in (M.)", stelt verzoekster dat zij met de vastgestelde tegenstrijdigheid niet werd geconfronteerd. Was dit gebeurd, dan had zij kunnen uitleggen dat haar ouders huizen kochten voor haar en voor haar zus. Verzoekster had dus haar eigen huis maar verbleef regelmatig bij haar zus.

Verzoekster bevestigt dat zij twee dagen bij Me. bleef. Zij noemde per vergissing de naam van M. maar legde daarna duidelijk uit dat M. haar eerste vriendin was en dat zij twee dagen bij Me. bleef. Verzoekster vertelde aan Me. dat zij lesbisch is.

Verzoekster bevestigt dat zij lastig werd gevallen door haar burens. Zij vermeldde dit bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet onmiddellijk omdat deze problemen niet vergelijkbaar waren met haar problemen met de politie, die aan de basis lagen van haar vertrek uit haar land van herkomst. Verzoekster heeft nadien duidelijk uitgelegd hoe zij werd lastiggevalen en hoe de burens haar geaardheid vernamen.

Verzoekster zou bij de DVZ hebben verklaard dat zij maar één maand werkte, met name van november tot december 2012. Dit is inderdaad een vergissing in haar verklaringen bij de DVZ. Zij werkte een jaar en begon in januari 2012 te werken. Verzoekster was zich van deze fout niet bewust en was zeer gestresseerd tijdens dit gehoor.

Verzoekster wist toen zij een relatie met M. had dat haar relatie op religieus vlak niet was toegestaan. In 2011 vernam zij dat haar geaardheid ook strafrechtelijk verboden was, en dit via een tv-programma.

Voor verzoekster ging de bewustwording van haar geaardheid samen met *“aantrekkelijkheid voor vrouwen en met het verlieven”*. Dit ging samen met mooie momenten. Zij was nog jong en haar relaties bleven platonisch. Er waren geen seksuele daden en zij had bijgevolg geen vrees. De bestreden beslissing is stereotiep waar verwacht wordt dat de bewustwording van haar geaardheid gepaard moest gaan met schaamte, vrees en droefheid. Zij was zich ervan bewust dat haar geaardheid problemen kon veroorzaken doch dit betekende niet dat zij triest was wanneer zij zich realiseerde dat zij zich aangetrokken voelde tot vrouwen.

Verzoekster citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat, indien de vluchtelingenstatus niet wordt toegekend, zij minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te krijgen.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat uit het niet-betwiste feitenrelaas en de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster na aankomst in België gedurende anderhalve maand heeft getalmd alvorens uiteindelijk een asielaanvraag in te dienen op 6 februari 2014 (administratief dossier, stuk 16, bijlage 26). Verzoeksters uitleg dat zij aanvankelijk niets wist over asielzoekers kan dit niet verklaren (administratief dossier, stuk 5, p.15). Indien zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde en zij daardoor een dringende nood had aan internationale bescherming, kon, te meer daar zij gedurende de voormelde periode bij familieleden in België verbleef (administratief dossier, stuk 14, nr.3.5), immers redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij zich zou hebben geïnformeerd over de voorhanden zijnde mogelijkheden om bescherming te bekomen. Bovendien wachtte zij ook nadat haar tante haar over de mogelijkheid van asiel informeerde nog ongeveer een week alvorens asiel aan te vragen (administratief dossier, stuk 5, p.15). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde.

De geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden problemen en vrees voor vervolging wordt op ernstige wijze ondermijnd door de gegevens in het door haar neergelegde paspoort (administratief dossier, stuk 17: documenten).

Hoewel zij beweerde dat zij reeds voordien, meer bepaald sedert oktober of november 2012, door de politie werd gezocht, reisde verzoekster in december 2012 met gebruik van haar eigen paspoort en op legale wijze naar Tanzania. Dat zij, indien zij werkelijk door de Zambiaanse autoriteiten werd gezocht, het risico zou nemen om op legale wijze en met haar eigen paspoort het land te verlaten, is niet aannemelijk. Bovendien is het onaannemelijk dat de Zambiaanse autoriteiten haar zonder problemen het land zouden laten verlaten indien deze daadwerkelijk naar haar op zoek waren. Dit klemmt nog des te meer daar verzoekster enkele dagen later, op 15 december 2012 en in weerwil van haar beweerde vrees voor vervolging, vrijwillig, met gebruik van haar eigen paspoort en op legale wijze terugkeerde naar haar land van herkomst. Wanneer haar werd gevraagd of zij niet bang was om terug te keren naar Zambia en of zij er niet aan dacht om in Tanzania te blijven nu de politie haar in Zambia zocht en zij er een lange celstraf riskeerde, antwoordde verzoekster dat zij hieraan niet eens zou hebben gedacht. Dat verzoekster, hoewel zij werd gezocht door de politie, vrijwillig, met gebruik van haar eigen paspoort en

op legale wijze zou terugkeren naar haar land van herkomst zonder hierbij zelfs maar na te denken, is niet plausibel. Andermaal strookt haar gedrag aldus niet met haar aangevoerde problemen en vrees. Verder is het niet geloofwaardig dat zij zonder enig probleem haar land opnieuw kon betreden indien zij werkelijk werd gezocht door de Zambiaanse politie (administratief dossier, stuk 5, p.16, 20).

Uit verzoeksters paspoort en verklaringen (administratief dossier, stuk 15, verklaring dvz, nr.32-33) blijkt daarenboven dat zij eind 2013 andermaal openlijk, met gebruik van haar eigen paspoort en op legale wijze haar land verliet, en dit per vliegtuig. Dat zij zich na haar terugkeer naar haar land van herkomst in december 2012 enerzijds een jaar lang zou hebben verborgen en schuilgehouden uit hoofde van een vrees voor vervolging (administratief dossier, stuk 14, nr.3.5) doch anderzijds het risico zou nemen om op dergelijke wijze haar land te verlaten, is geheel niet plausibel.

Verzoekster baseert onderhavige asielaanvraag en de aangevoerde vrees voor vervolging op een voorgehouden lesbische geaardheid, betoogt tweemaal een lesbische relatie te hebben gehad en stelt dat zij naar aanleiding van haar tweede relatie met N. problemen heeft gekend en uiteindelijk het land diende te verlaten.

Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt echter vooreerst dat verzoekster meermaals vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag wanneer zij zich het verbod en het taboe dat in haar land van herkomst op deze geaardheid rust gewaar werd. Waar zij dit tracht te nuanceren en poneert dat zij aanvankelijk wist dat haar geaardheid op religieus vlak niet toegestaan was en later vernam dat deze ook strafrechtelijk verboden was, dient te worden opgemerkt dat deze uitleg niet kan worden aangenomen. Er werd eerder steeds eenvoudigweg gevraagd wanneer zij wist dat er een taboe rustte op haar geaardheid en wanneer zij wist dat deze niet toegelaten was. Verzoekster was daarbij klaarblijkelijk niet in staat om spontane en eensluidende verklaringen af te leggen omtrent het moment waarop zij dit zou hebben beseft. Haar verklaringen ter zake zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancering die zij *post factum* tracht aan te brengen (administratief dossier, stuk 5, p.27-28).

Uit verzoeksters verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt bovendien dat zij, hoewel hieromtrent talrijke vragen werden gesteld, steeds verviel in bijzonder algemene, vage en nietszeggende verklaringen en op geen enkel moment tijdens het gehoor bij het CGVS blijf gaf van concreet ervaren gevoelens of gedachten bij de bewustwording en aanvaarding van haar lesbische geaardheid. Zij vertoonde een kennelijk onvermogen tot het geven van enige blijf van reflectie of twijfel bij de ontdekking van deze geaardheid, bij de manier waarop zij met deze ontdekking omging en bij het besef in een maatschappij te leven die manifest vijandig stond tegen de gevoelens die zij zou hebben ervaren. Dat zij geheel niet in staat bleek om de door haar voorgehouden geaardheid, situatie en ervaringen te schetsen, te kaderen en uit te leggen en in dit kader integendeel niet de minste blijf gaf van het nadenken over, het omgaan met of het ervaren van zelfs maar één zinnige en concrete gedachte, overweging of gevoel, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze geaardheid en ervaringen. Het is, zoals met recht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, immers geenszins onredelijk om te verwachten dat iemand die ontdekt lesbisch te zijn, en dit in een maatschappij die hiertegenover bijzonder vijandig staat, in staat zou zijn enige reflectie te vertonen en enige uitleg te verschaffen omtrent de manier waarop zij dit besef opnam en verwerkte, alsmede dat zij hierover op een spontane en doorleefde wijze zou kunnen verhalen. Het betreft een ontdekking die een grote impact heeft op het leven van de persoon die deze geaardheid ontdekt en die deze persoon plaatst in de complexe realiteit waarmee lesbische vrouwen, levend in een homofobe maatschappij, geconfronteerd worden bij de bewustwording van de eigen geaardheid.

De geloofwaardigheid van verzoeksters geaardheid en problemen wordt nog verder ondermijnd doordat zij geen van de twee lesbische relaties die zou hebben gehad aannemelijk maakt.

Verzoekster legt omtrent deze relaties in het verzoekschrift vooreerst verklaringen af die geheel niet kunnen worden gerijmd met haar eerdere gezegden. In het verzoekschrift beweert zij dat beide relaties platonisch bleven en voegt zij uitdrukkelijk toe: *“Er waren geen seksuele daden”* (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6). Uit haar verklaringen bij het CGVS blijkt nochtans duidelijk dat zij met haar beide partners, minstens met N., weldegelijk seksuele betrekkingen zou hebben gehad (administratief dossier, stuk 5, p.31, 36).

Verzoekster legde en legt voorts frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent haar eerste partner, M. Hoewel hun (seksuele) relatie bij M. thuis zou zijn begonnen en zij er samen sliepen, legde en legt verzoekster over de woonplaats van M. immers tegenstrijdige verklaringen af. Bij het CGVS verklaarde

zij aanvankelijk, wanneer gevraagd werd of M. alleen, dan wel bij familie woonde: *"Alleen"*. Wanneer later tijdens het gehoor werd gevraagd of M. alleen woonde of bij haar familie woonde, antwoordde verzoekster echter: *"Bij haar zus (...)"* (*ibid.*, p.12, 31). Deze vaststelling klemte nog des te meer daar verzoekster in het verzoekschrift de naam van M. verwart met een plaatsnaam en de woonplaats van M. verwart met haar eigen woonplaats. Zij trachtte de voormelde tegenstrijdigheid immers te verklaren door inzake haar verblijf *"in (M.)"* te stellen dat haar ouders huizen kochten voor haar en haar zus en dat zij haar eigen huis had maar vaak bij haar zus verbleef (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5).

Verder is het bevreemdend dat verzoekster, zoals blijkt uit de verklaringen die in dit kader met reden worden aangehaald in de bestreden beslissing, ten onrechte zou hebben verklaard dat zij onderdook bij M. in plaats van bij Me. Het is immers niet geloofwaardig dat zij zich, wanneer werd gevraagd hoe het meisje heette bij wie zij eind 2012 enkele dagen onderdook, zou hebben vergist tussen dit meisje en M., de ex-vriendin met wie zij in 2007 een relatie zou hebben gehad.

Verzoekster legde eveneens tegenstrijdige en vage verklaringen af omtrent haar relatie met N., haar tweede lesbische partner. Het was nochtans deze relatie die de aanleiding zou hebben gevormd voor haar beweerdde problemen en vrees voor vervolging.

Zo legde en legt zij tegenstrijdige verklaringen af aangaande de wijze waarop zij N. zou hebben leren kennen. Verzoekster verklaarde dat zij N. in december 2012 reeds een jaar kende en dat zij een jaar samenwoonden, van januari 2012 tot december 2012. Tevens gaf zij bij het CGVS aan dat zij N. leerde kennen in het winkelcentrum waar zij beiden werkten in Ndola (administratief dossier, stuk 5, p.6, 10). Bij de DVZ had verzoekster eerder nochtans verklaard: *"Ik werkte slechts enkele maanden in november en december 2012 als gewoon medewerker in een winkel in Ndola. Ik heb geen ander werk verricht"* (administratief dossier, stuk 15, verklaring dvz, nr.12). Wanneer zij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd bij het CGVS, ontkende zij haar eerdere verklaringen, ontkende zij in november en december te hebben gewerkt en beweerde zij dat zij vanaf januari 2012 en gedurende acht tot negen maanden in de winkel in Ndola werkte. Tevens ontkende zij eenduidig daarna nog te hebben gewerkt (administratief dossier, stuk 5, p.13-14). In het verzoekschrift geeft verzoekster nog een derde versie van de feiten en beweert zij dat zij gedurende een jaar en vanaf januari 2012 heeft gewerkt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6). Dit is zowel in strijd met haar gezegden bij de DVZ als met haar gezegden bij het CGVS. De bewering dat zij zich bij de DVZ, ingevolge de stress, zou hebben vergist vindt daarenboven geen steun in het administratief dossier. Haar voormelde verklaringen zijn vooreerst duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien werd de verklaring van de DVZ aan haar voorgelezen in het Engels en ondertekende zij deze uitdrukkelijk voor akkoord, waarmee zij aangaf dat de hierin vermelde inlichtingen oprecht zijn. Daarenboven gaf zij bij het CGVS duidelijk aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen (administratief dossier, stuk 5, p.3).

Verzoekster legde verder incoherente verklaringen af en bleek niet in staat om op een spontane en eensluidende wijze aan te geven wanneer haar relatie met N. aanving. In de vragenlijst stelde zij eenduidig: *"We waren een jaar samen"* (administratief dossier, stuk 14, nr.3.5). Ook bij het CGVS gaf zij aanvankelijk eenvoudig weg aan dat hun relatie begon in januari 2012. Wanneer even later werd gevraagd hoelang zij elkaar kenden vooraleer zij een relatie begonnen, wijzigde zij deze verklaringen echter en stelde zij: *"Euuuh... Voor we de relatie begonnen... We ontmoetten elkaar in januari. De relatie begon in februari"*. Vervolgens gevraagd of zij elkaar een maand kenden alvorens zij een relatie begonnen, paste zij opnieuw haar verklaringen aan en stelde zij dat hun eigenlijke 'intieme' relatie pas begon in juli of augustus 2012. Even verder gaf zij aan dat zij en N. elkaar hun liefde verklaarden en gingen samenwonen eind januari 2012 doch desalniettemin pas in augustus 2012 een intieme relatie aangingen (administratief dossier, stuk 5, p.6, 10). Verzoekster beperkt zich ertoe in het verzoekschrift deze laatste versie van de feiten te herhalen, hetgeen geenszins afbreuk vermag te doen aan de voormelde incoherenties.

Verzoekster legde tevens tegenstrijdige verklaringen af aangaande de periode waarin zij zou hebben samengewoond met N. In het kader van haar asielrelaas verklaarde zij dat zij, nadat zij vanuit Choma terugkeerde, een jaar samenwoonde met N., en dit van januari 2012 tot december 2012 (*ibid.*, p.5-6; administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, nr.3.5). Wanneer zij bij de DVZ werd ondervraagd inzake haar persoonsgegevens, verklaarde zij echter dat zij, nadat zij terugkeerde vanuit Choma en de laatste twee jaren vanaf 2012 verbleef te Lusaka (administratief dossier, stuk 15, verklaring dvz, nr.11).

Verzoekster legde bij het CGVS daarenboven tegenstrijdige verklaringen af omtrent de familieleden van N. Zo verklaarde zij duidelijk dat N., benevens twee tantes, geen andere familieleden had. Tevens gaf zij aan dat geen van beide tantes kinderen had. Verder ontkende zij uitdrukkelijk dat N. nog broers, zussen, neven of nichten had. Nogmaals gevraagd of N. dan geen nichten had, verklaarde zij andermaal: *"Nee. Haar beide tantes zijn alleenstaand"*. Vervolgens beweerde verzoekster echter dat N. weldegelijk neven en nichten had doch stelde zij deze niet te kennen (administratief dossier, stuk 5, p.33-34). Niet alleen zijn deze verklaringen onderling strijdig, doch tevens vallen deze niet te rijmen met verzoeksters eerdere

verklaring dat zij via P., een nicht van N., meer te weten trachtte te komen over N. (*ibid.*, p.12). Verzoekster herhaalt in dit kader dat zij in wezen zou hebben bedoeld dat P. geen nicht doch een familievriend van N. was. Zij staft de bewering echter niet dat het in Afrika gebruikelijk zou zijn om een familievriend te omschrijven als nicht en redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij, indien P. geen nicht van N. was doch wel een familievriend, dit ook initieel duidelijk zou hebben aangegeven.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekster uiterst vage verklaringen aflegde omtrent N. Hoewel zij een jaar zouden hebben samengewoond en een lesbische relatie zouden hebben gehad en hoewel N. haar zou hebben verteld dat zij reeds eerder lesbische partners had, wist zij niet wie deze partners waren. Hoe en waarom deze relaties eindigden, wist zij evenmin. Voorts beweerde zij dat N. haar vertelde over een specifieke vroegere relatie die stukliep doch kon zij de naam niet geven van de persoon met wie N. deze relatie had. Verzoekster kon daarenboven de naam niet verstrekken van de vader van N. Wanneer en hoe deze persoon zou zijn overleden, wist zij ook niet. Verder kon zij de naam niet geven van de tante bij wie N. sedert haar zestiende zou hebben verbleven. Evenmin kende zij vrienden van N. (*ibid.*, p.31-37).

Uit de verklaringen die in dit kader met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt bovendien dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde over het ogenblik in december 2012 waarop N. haar zou hebben verlaten.

Tevens blijkt hieruit dat zij wijzigende en tegenstrijdige verklaringen aflegde over hetgeen N. haar zei toen N. haar in december 2012 verliet. Aanvankelijk beweerde zij dat N. haar niets zei en dat zij niet wist waar N. naartoe ging. Gevraagd of zij dit dan niet vroeg, wijzigde zij dit en beweerde zij dat N. haar zei dat zij zou terugkeren naar Engeland, waar haar moeder woonde. Even verder wijzigde zij haar verklaringen nogmaals en beweerde zij, gevraagd of zij niet vroeg of zij meekon, dat N. dat niet wou en haar zou hebben gezegd dat zij zou terugkeren. N. zou haar hebben gezegd dat zij niet lang zou weg zijn, dat verzoekster er niet mee moest inzitten en dat zij zeker zou terugkeren. De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekster hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

In de bestreden beslissing wordt inzake verzoeksters vermeende problemen met de politie, met haar familie en met de burens, alsmede inzake de personen die op de hoogte zouden zijn geweest van haar geaardheid en haar problemen bovendien terecht gemotiveerd:

*“U verklaarde dat u problemen kende met de politie in Zambia, die u zocht omwille van uw lesbische geaardheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). **Gevraagd naar alle problemen die u kende in Zambia, en gevraagd om uw hele verhaal te vertellen, vanaf het moment dat uw problemen begonnen, tot op het moment dat u Zambia verliet, gaf u aan lesbisch te zijn, en daardoor problemen te hebben gehad met de politie, die u zocht omwille van uw geaardheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U gevraagd hoe de politie erachter kwam dat u lesbisch bent, verklaarde u dat er een man – een zekere (J.) – in u geïnteresseerd was, maar u hem niet wou, deze u vaak lastig viel, en u hem zei dat u niet in mannen geïnteresseerd bent, en niet met mannen uitgaat, waarna deze u bij de politie aangaf (zie gehoorverslag CGVS, p. 16 en 20). **Gevraagd wanneer hij u bij de politie aangaf, antwoordde u eerst, nogal opmerkelijk gezien dit de aanvang vormde van de problemen die de oorzaak vormden voor uw vlucht uit Zambia, het niet precies te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u weet in welke maand het was, antwoordde u oktober of november. **Gevraagd of er naast (J.), nog anderen waren die van uw lesbische geaardheid afwisten, antwoordde u eerst ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U ter bevestiging deze vraag nogmaals gesteld, antwoordde u dat ook de persoon die u onderdak gaf, het wist. Na de pauze tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd sinds wanneer uw familieleden – zussen, broers, en moeder – weten dat u lesbisch bent, verklaarde u plots – tegenstrijdig aan uw eerdere, hierboven reeds vermelde verklaringen – dat u het zelf aan uw moeder vertelde, wanneer u uit Choma terugkeerde naar Ndola, en dat ook de voornaamste reden was waarom u het ouderlijk huis verliet [waarna u ging samenwonen met (N.)]. **Gevraagd of u, naast problemen met de politie, ook met anderen problemen had, gelijk met wie, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U gewezen op de vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde dat de burens jullie achtervolgden, en aan iedereen die het wou weten, rapporteerden dat jullie lesbisch waren (zie ‘Vragenlijst CGVS’, vraag 5), antwoordde u – uw vorige verklaringen simpelweg bijstellend – bevestigend. U erop gewezen dat u net verklaarde dat u met niemand, afgezien van de politie, problemen had, antwoordde u – simpelweg en zonder meer – ‘nee’. Gevraagd wat er dan gebeurde met die burens, verklaarde u dat, wanneer u uw vriendin escorteerde, er kerels waren die jullie met stenen bekogelden, naar jullie riepen, zeiden dat jullie slechte zaken deden, en dit alles deden omwille van jullie lesbische relatie. Gevraagd hoe die kerels van jullie relatie afwisten, antwoordde u dat ze het wisten, het nieuws zich verspreidde, en het waarschijnlijk (J.) – de persoon die de politie vertelde dat u lesbische bent – was. Gevraagd waarom u daarover niets vertelde, wanneer u gevraagd werd naar uw problemen, en naar de*********

personen die van uw relatie met (N.) afwisten, antwoordde u, opnieuw geenszins overtuigend en geenszins een verklaring biedend, het ook niet te weten. Gevraagd wanneer dat gebeurde, dat jullie met stenen werden bekogeld, antwoordde u, de vraag enigszins ontwijkend, dat dat gebeurde wanneer u eens uw moeder ging bezoeken. Gevraagd in welke maand dat was, antwoordde eerst maart, en dan april. Ter bevestiging gevraagd of u meent dat het (J.) was die het [namelijk dat u lesbisch bent] zei aan de kerels die met stenen smeten, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U herinnerd aan uw verklaring dat (J.) u in de maand oktober of november aangaf bij de politie, nadat u hem zei dat u niet in mannen geïnteresseerd was, antwoordde u, geenszins overtuigend, **dat het lang geleden is en dat u de maanden kunt vergeten. Dat u, uit vergetelheid, tegenstrijdige verklaring aflegt betreffende kernelementen van het door u geopperde asielrelaas, wordt evenwel niet geloofwaardig bevonden. Voorts kan ook opgemerkt worden dat, indien u zich hieromtrent waarlijk zou vergissen, het dan toch wel heel erg opmerkelijk is dat u zich zou vergissen tussen de maanden maart-april enerzijds, en oktober-november anderzijds, gezien er toch wel een significant tijdsverschil tussen beide tijdsbepalingen bestaat, en u in maart-april nog maar een twee à drie maanden een koppel geweest zou zijn met (N.), en in oktober-november een negen à tien maanden. Tevens dient opgemerkt dat uw verklaringen, namelijk dat u zelf aan uw moeder vertelde dat u lesbisch was, waarna u uw ouderlijk huis verliet, volkomen tegenstrijdig zijn aan uw eerdere verklaringen hieromtrent. Het dient opgemerkt dat dit geenszins een verwaarloosbaar of onbelangrijk element is in uw verhaal, en het geenszins geloofwaardig is dat u dit 'vergat' te zeggen wanneer u meermaals gevraagd werd wie er allemaal op de hoogte was van uw lesbische geaardheid in Zambia; alsook dat u niet meer zou weten of u samen met (N.), reeds na drie à vier maanden met stenen werd bekogeld, dan wel pas na negen à tien maanden, overtuigt niet, en doet verder afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde lesbische relatie met (N.)."**

Verzoekster beperkt zich ertoe te poneren dat zij weldegelijk problemen kende met haar burens en dat zij deze bij het CGVS aanvankelijk niet vermeldde omdat deze minder erg waren dan de problemen met de politie. Vooreerst laat zij hiermee het gros van de voormelde motieven ongemoeid. Verder kan deze uitleg niet overtuigen aangezien deze problemen, met name het achtervolgen en bekogelen met stenen door de burens, ernstig zijn en zij deze problemen in de vragenlijst van het CGVS daarom ook zelf kennelijk weldegelijk zwaarwichtig genoeg achtte om deze te vermelden. Bovendien liet verzoekster de problemen met haar burens in het CGVS aanvankelijk niet louter onvermeld, doch ontkende zij initieel dat zij, naast haar problemen met de politie, gelijk met wie problemen kende en verklaarde zij duidelijk dat er naast J. en de persoon die haar onderdak gaf niemand op de hoogte was van haar geaardheid. De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende geaardheid en asielrelaas.

De neergelegde 'National Registration Card' die verzoekster benevens het reeds hoger besproken paspoort neerlegde bevat geen gegevens die aan het voormelde afbreuk kunnen doen (administratief dossier, stuk 17: documenten).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar geaardheid en haar relaas, toont verzoekster niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of ernstige schade heeft ondervonden. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en is haar verwijzing naar dit artikel niet dienstig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS